

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

ΕΡΓΑΤΗΣ

Ἀφιερωμένο στὸν κ. Κ. Παρορίτη

Ἐργάτης εἶμαι τωρινὸς
— γιὰ πάντα σκλάβος ταπεινὸς
μὲ τὸ κεφάλι μου σκυφτό, τὴ μέση λυγισμένη.
Τὸ κλωτσοσκούφι τοῦ τρανοῦ.
Ξοδεύω καὶ χορμί καὶ νοῦ
γι' ἄλλον ἀγαθὴ, ποῦ καὶ σ' ἐμὲ μιὰ στάλα
[τους δὲ μένει.

Ἄπ' τὴν ἀβίασταγι δουλιὰ
πέφτουν τὰ χέρια μου βαριά·
χορμμένα ναι τὰ γόνατα καὶ σκεβρωμένη ἡ πλάτη.
Ἄπὸ τὰ σπλάχνα στεναγμοὶ
ξεσποῦν στὰ χεῖλιά μου. Οἱ σφυγμοὶ
σφιροχτυποῦν. Καὶ τί θολὸ ἄπ' τὴν κούραση
[τὸ μάτι.

Δοσμένη σ' ἔγνοιες ἡ ψυχὴ
μουίζει τὴν ἡσυχία σουλί,
ποῦ δὲν μπορεῖ τὰ νεῦρα του στιγμὴ νὰ κυ-
Καί, λίμνη λές, ρουφᾷ ἡ καρδιά [βερνήση.
τῆς θλίψης τὰ θολὰ νερά,
ποῦ κάθε ρυτίκι ἄπ' τὰ βουνὰ τοῦ πόνου διὰ
[κυλήση.

Βγαίνω ἄπ' τὴ φάμπρικα χλωμὸς
καὶ στὸν ἰδρώτα βουτηχτός·
Τὸ πρόσωπο ἀκατσούφιαστο μήτε στιγμὴ δὲ
[δείχνω
εἶτε στὴν τρώγλη μου βρεθῶ,
εἶτε στοὺς δρόμους ξεχειθῶ),
παρὰ σὰν πάω στὸ καπελιὸ καὶ στὸ κρασί τὸ
[ρίχνω.

Ἐργάτης εἶμαι ἔλαυνός,
σκλάβος σὲ σκλάβους ταπεινὸς
μὲ τσακισμένο τὸ χορμί, τὸ νοῦ ξεζουμισμένο
καὶ ματωμένη τὴν καρδιά...
Κι ὡς μ' ἀποχτήνωσε ἡ δουλιὰ,—
ἦσκιος μὴν εἶναι ὁ λυτρωμός καὶ μάταια τὸν
[προσμένω;

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΠΕΡΑΤΗΣ

Ἀλήθεια, δὲ γνωρίσατε τὸ Γιάννη τὸν Περᾶτη;
Δὲ λυχατε καμμιὰ φορὰ γιὰ ζεῖνον νὰ μιλοῦνε;
Κοίμας!... Τὴ πρόσωπο γλυκὸ καὶ τὴ καρδιά ὄλο πλοῦτος
Ἄποσο δὲν τὸ ζώνεψαν ποτὲ τοὺς οἱ δικοὶ του.
Ποῦταν, λέει, «ἀδιαφόρητος» κ' ἔγραφε μόνε στίχους.
Στὰ πρῶτα πρῶτα νιάτα του, πρὶν μάθει τί ναι ὁ πόνος
Ἔτσι, γιὰ τὴν ἀποκοτιά, τὸν Μπωντελαίρ μιμοῦνταν:
Πεσομισμοὶ, σατανισμοὶ, παραδοξολογίες.
Μὰ ὅστερα, σὰν τὸν ἀρπαξε στὰ νύχια ἡ ζωὴ, στὰ δόντια
Κ' ἕνα ἕνα τοῦ θανάτωσε τὰ ὄνειρα, τὴς ἐλπίδες,
Παρηγοριὰ δὲν τοῦμινε κὶ ἄλλη παρὰ νὰ γράφει
Τραγοῦδιὰ ἄπλά, εἰδυλλιακὰ, πρόσχαρα, ἐλπιδοφόρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΡΩΤΟΠΑΤΣΗΣ

Ο ΓΑΡΜΠΗΣ

Καθόμαστε σὲ μιὰ πλατεῖα, ἄπ' ἔξω ἀπὸ
ἕνα καφενεῖο. Νύχτα ἀνοιξιάτικη, «νύχτα γε-
μάτη θάματα, νύχτα σπαρμένη μάγια», ποῦ
λέει κὶ ὁ ποιητής. Ζύγωναν τὰ μεσάνυχτα καὶ
δὲ μᾶς ἔκανε καρδιά νὰ σηκωθοῦμε οὔτε καὶ
νυστάζαμε. Ὁ οὐρανὸς ὀλοκάθαρος, τῆσρα
λαμποκοπούσανε. Τὸ φεγγαράκι ἀρμένιζε ἀπα-
λά ἀπαλά, καὶ ἡ παρέα καλὴ, τρεῖς νέοι ποιη-
τὲς καὶ μιλούσαμε γιὰ ποίηση καὶ γιὰ τέχνη.
Ποῦ νύστα !...

Ἔτσι, δὲν ξαίρω πῶς, ἐνῶ οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς
νέους κουβεντιάζανε γιὰ κάποιο τραγοῦδι νέο,
τὴν Ἀφρώ, ἐνὸς ἄλλου, νέου ποιητῆ κάλλι,
παρατήρησα πῶς ὁ τρίτος νέος εἶχε ὦρα καρ-
φωμένα τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ.

— Κάποια ρίμα θὰ κυνηγᾷ, συλλογίστηκα,
στάστερια !

Καὶ χαμογέλασα.

— Λοιπὸν τὸ βρῆκες ἐκεῖνο ποῦ ζητᾷς; τὸν
ρώτησα γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρω στὴν πραγματι-
κότητα.

— Ναι, μοῦ ἀποκρίθηκε εἶναι αὐτὸ τὸ
συννεφάκι... Προσέχτε το !...

— Εἶναι τὸ «Σύννεφο» τοῦ Σέλεϋ;

— Ὁχι, εἶναι τὸ σύννεφο τοῦ Γαρμπῆ...

Ἔστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, τρεῖς τὸ πολὺ, θᾶχουμε
ἄερα δυνατὸ καὶ βροχὴ... Ἀμα πᾶτε σπίτια σας
ν' ἀμπαρώσετε καλὰ τὰ παραθύρᾳ σας !

— Μωρέ, τί μᾶς λές! Τσοπάνης εἶσαι;

— Εἶμαι κυνηγὸς καὶ ξαίρω τοὺς καιροὺς!...

Νά, ἄμα βλέπεις τὸ σύννεφο κ' ἔρχεται ἀπὸ τὸ
νοτιὰ καὶ σκίζεται ἔτσι, σημάδι πῶς θὰ φυση-
ξει γαρμπῆς... καὶ γαρμπῆς δυνατός...

Κατὰ τὴ μία, ἕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα,
ποῦ χωριστήκαμε, ὁ οὐρανὸς ξακολουθοῦσε νὰ
εἶναι ὀλοκάθαρος καὶ ἡ νύχτα γλυκειά, κ' εἶχα
ἐξαῖσει ὄλωσ διόλου τὸ σύννεφο τοῦ γαρμπῆ
καί... τὴν προφητεία τοῦ φίλου μου ποιητῆ.
Ἔστερ, ἀπὸ δυὸ τρεῖς ὥρες ὕπνο, ξύπνησα
κατατρομαγμένος. Ντάφ! ντούφ! τὰ παραθυρό-
φυλλα, ποῦ δὲν εἶχα φροντίσει νὰν τὰ κλείσω,
χαλοῦσαν τὸν κόσμον.

Ποῦ νὰ κλείσω μάτι; Τὸ ντάφ! ντούφ! ἔ-
δινε κ' ἔπαιρνε. Νά, τώρα καὶ μιὰ πόρτα ἀρ-
χίζει τὴν ἴδια χασμωδιὰ. Νὰ σηκωθῶ νὰ τὴν
κλείσω, νὰ σηκωθῶ νὰ κλείσω τὰ παραθυρό-
φυλλα... Ἄς ἀνάψω ἕνα τσιγάρο καὶ βλέπουμε...
Κάνει καὶ κρῦο, βρε ἀδερφέ!... Ἄς περάσει
καὶ λίγη ὦρα... Καὶ ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολὴ
τὰ κατὰφερα νὰ με ξαναπάρει ὁ ὕπνος.

Καὶ εἶδα ὄνειρο τρομερὸ. Εἶδα τὸ φίλο ποι-
ητῆ νᾶχει καθυπερβαίνει τὸ σύννεφο τοῦ γαρμπῆ
καὶ νᾶρμενίζει στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ μοῦ κουνᾷ
χλευαστικὰ τᾶνοιχτά του χέρια, ποῦ τᾶχε κολ-
λήσει, σὲ σχῆμα φλογέρας, στὴ μύτη του.

(*Ἀπὸ τίς «Ἱερεμιάδες»)

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ